

YAĞMURDAN
SONRA
AVRUPA

ALAN BURNS

ROMAN

ÇEVİRİ: FERİDE EVREN SEZER

♥ can
modern

ALAN BURNS
YAĞMURDAN
SONRA AVRUPA

Can Modern

Yağmurdan Sonra Avrupa, Alan Burns

İngilizce aslından çeviren: Feride Evren Sezer

Europe After the Rain

İlk baskı: John Calder (Publishers) Ltd., 1965

Bu çeviride kaynak alınan baskı: Calder Publications, 2019

© 1965, Calder

© 2024, Can Sanat Yayınları A.Ş.

Bu eserin Türkçe hakları Akcalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla alınmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

1. basım: Nisan 2024, İstanbul

Bu kitabın 1. baskısı 2000 adet yapılmıştır.

Dizi editörü: Şirin Etik

Editör: Çiçek Eriş

Düzeltili: Melis Oflas

Mizanpaj: Bahar Kuru Yerek

Sanat yönetmeni ve kapak tasarımı: Utku Lomlu / Lom Creative (www.lom.com.tr)

Baskı ve cilt: Melisa Matbaacılık Yayıncılık San ve Dış Tic. Ltd.

Maltepe Mah. Davutpaşa Çiftelhavuzlar Sk. No: 16 Acar San. Sit.

Zeytinburnu, İstanbul

Sertifika No: 45099

ISBN 978-975-07-6008-2

CAN SANAT YAYINLARI

YAPIM VE DAĞITIM TİCARET VE SANAYİ A.Ş.

Maslak Mah. Eski Büyükdere Cad. İz Plaza Giz, No: 9/25, Sarıyer / İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 / 252 59 88 / 252 59 89 Faks: (0212) 252 72 33

canyayinlari.com

yayinevi@canyayinlari.com

Sertifika No: 43514

ALAN BURNS
YAĞMURDAN
SONRA AVRUPA

ROMAN

İngilizce aslından çeviren

Feride Evren Sezer

♥can

ALAN BURNS, 29 Aralık 1929'da Londra'da, Harold ve Anne Marks Burns'ün ortanca oğlu olarak orta sınıf bir ailede doğdu. Northwood'daki Merchant Taylors' School'a gitti. Middle Temple'da hukuk okudu. On üç yaşındayken annesi öldü, iki yıl sonra da abisini kaybetti. Her iki ölüm de onu hem duygusal hem de sanatsal açıdan derinden etkiledi. 1949'dan 1951'e kadar Kraliyet Ordusu'na hizmette bulundu. Büyük ölçüde otobiyografik öğeler barındıran ve İkinci Dünya Savaşı sırasında geçirilen orta sınıf bir çocukluk ile sonrasındaki ergenlik ve genç yetişkinliği anlatan ilk romanı *Buster*'ı (Ahhap) 1961'de yayımladı. Adını Max Ernst'in tablosundan alan ikinci romanı *Yağmurdan Sonra Avrupa*'yla (1965) tanındı ve 1960'larda ve 1970'lerin başında, aralarında B.S. Johnson, Christine Brooke-Rose, Ann Quin ve Giles Gordon gibi yazarların da bulunduğu kısa ömürlü deneysel yazarlar grubunun önemli isimlerinden biri oldu. 23 Aralık 2013'te öldü.

FERİDE EVREN SEZER, 1979'da Milas'ta doğdu. Boğaziçi Üniversitesi İngiliz Dili ve Edebiyatı Bölümü'nde lisans ve yüksek lisans çalışmalarını tamamladı. İlk çevirdiği kitap *Çatışan Feminizmler: Felsefi Fikir Alışverişi* (Seyla Benhabib, Judith Butler, Nancy Fraser ve Drucilla Cornell) adıyla 2008'de; Thomas Pynchon'a ait romanlardan *49 Numaralı Parçanın Nidası* 2014'te, *Gizli Kusur* ise 2021'de yayımlandı.

Carol'a

I

Nehre yaklaşıyorduk. Modern köprü yıkılmış, ahşap bir tane inşa edilmişti. Yolculara inip karşıya yürümeleri söylendi. Yürüdükleri yol, metal kaplı yüzeyle başlayıp oldukça yıpranmış kalaslarla devam ediyordu. Sabit köprünün altmış metre ötesinde, koca bir çelik ve betonarme kütle, yarısı hâlâ tamamlanmamış duruyordu. Ahşap köprü tehlike altındaydı, köprüyü destekleyen kütük yığınlarına buz baskı uyguluyordu. Elinde sııklı bir asker buzun üstüne paketler koyarken patlamalar sessizliği yırtıyordu. “Kıpırıyor,” dedi kız. Buz kütlesi yavaşça sarsıldı, büyük bir parça ayrıldı ve akıntıyla birlikte köprünün altından hızla sürüklendi.

Otobüste bütün koltuklar doluydu. “Merak etme,” dedi kız, “kontrol için geldiklerinde insanların dışarı çıkması gerekecek.” İki yolcu, biletlerini bulamadı. Merkez gibi bir yere götürülmek üzere indirildiler, bana böyle söylendi. Asıl yolcular sınır kasabasının varoşlarına götürüldü. Şoför aslında sevimliydi: “Burası elbette kötü, ama muhtemelen düşündüğünüz kadar kötü değil.”

İlk binada ona, “Kapanmayacak mı?” diye sordum. “Saat yediyi çoktan geçti.” “Görevli biri vardır mutlaka.” Bir ışık parladı. “Haklısın, burada biri var.” Ampulün aydınlatığı bir odada orta yaşlı bir kadın oturmuş, örgü

örüyordu. Bize gözücuyla bile bakmadı. Onunla yalnız kalmıştım, içeriye bir adam girdi, üçü konuşmadan oturdu, ben paltoma sarındım.

Kız geri geldi. “İçki?” “İçmem,” diye cevap verdi kız. “Hiç mi?” “Alkol sevmem.” Adam onu dansa kaldırdı, kız gözlerini adamın botlarına indirip onunla dans etti. “Hepsiyle dans etmen gerekecek. Hadi çıkalım, beklemenin âlemi yok. Hesabı ödüyorum.” Adam eliyle bir hareket yaptı. “Hesabı ödemeliyiz.” Adam cevap vermedi.

Ayrı kalmıştık. Karşı çıktım: “Ailesiyle irtibata geçene kadar benim himayemde.” Bir masanın önünde durmak zorundaydık. Sarf edilen sözcüklerin hoş geldin mesajı olduğunu anladı kız. Çok eğlenceli bir sohbet ediyor gibiydiler. Adam bir ileri bir geri yürüyordu, ben bekliyordum, beklemem gerektiğini biliyordum.

Odalar kâğıt ve çöp yığınlarıyla doluydu. Bir odadan diğerine geçince aynı görüntü karşılıyordu. Odalardan birinin zemininde toz içinde bir fotoğraf duruyordu, kız onu yerden aldı, şöyle bir baktı, sonra eski yerine fırlattı. “Üst kat biraz riskli,” diye uyardı, “el fenerin var mı?” Her şey gitmişti, tahta döşemeler bile. Üst kata çıkan merdivenler birbirine geçmiş kalaslardan ibaretti. “Kapı orada,” dedi kız. “Seni burada bekleyeceğim.” Kapı hafifçe aralandı, bir kızın gözü. “Sakıncası yoksa biraz bekler misin? Biri henüz tam giyinmedi.” Görünüşüne bakıp sağlıklı olması dışında bir şey söylemek gücü. “Aynı yatakta iki hastaydık. Yanımdaki hasta, adamın teki, öldü. Onu alıp götürmeden önce yanımda iki gün tuttular.” Hiçbir histeri belirtisi yoktu. “Geldiğimize sevindim.”

Kuvvetli soğuk rüzgârda, öteye beriye dağılmış eşyalar arasında hızla yürüdük. Bir viyadük yıkılmış köprüye çıkıyordu, taş basamaklardan koşarak inip caddeye ulaştık, eksik basamaklar vardı, boşluklar telle tutturulmuştu. Tek duvarlar parçalanmıştı. Bir kiliseden müzik

sesi geliyordu, köpekli insanlar girişte bekliyordu, basamaklar kıpırtısız bir dinleyici kalabalığıyla tıklım tıklım doluydu. İki trolleybüs test sürüşündeydi. Otuz tahta kulübe saydım. Kızlar ayakta daire oluşturmuş, bir vatan şarkısı söylüyorlardı. Onlara katılmadı kız.

Umursamadık. Kalamayacağımızı söyledik.

İki sinemaya gittik.

Biri ona seslendi. Kız planlarını anlattı. “Aslına barksan, benim hiçbir planım yok.” “Adlar ve adresler var sende.” “Muhtemelen bir cesedin üzerinde duruyorum.” İki buçuk pound’luk şekerlemelerden aldı kız. Her isteyen şekerleme alabilirdi. Herkes biraz alışveriş yapıyordu. Yağma. Ama az kalmıştı. Başka yollar da vardı. Gündelik işlere yüksek ücret veriliyordu. Kız akşamları özel işler görüyordu. Kaliteli işler. Evlerden biri meşhurdu. Sahibi o şarkıları söylüyordu. Sokakta duyduğumuz şarkıyı söyledi kız.

Yetimhanede yetimlerin birçok yolla geldikleri söylenmişti bize. “Onları polis bulur. Ya da komşular getirir. Kimiyse kendi gelir.” On iki yaşında bir oğlan yeni gelmişti. Kendi kendine çıkagelmişti. Bir kadın iki çocukla gelmişti, onların komşusuydu, babaları kaza geçirmişti. Çocuklar iyice temizlenip doktor muayenesinden geçirilmişti. Bir müfettişin elinden geçmişlerdi, güçlü bir su ratı olan ağır bir kadındı, soğuk ve şüpheliydi, yazı masasının öteki tarafında duran bir kadın. Çocukları teste tabi tuttu. Bize malzemelerini gösterdi. “Testlerimi uygulamam gerek. Çocukların çoğu normal zekâ düzeyine sahip. Her birinin geçmişi yazılır. Erkek ve kız kardeş sözü konusu olduğunda, bu her ikisinin kartına işlenir. Bina nın üç katı var. Enfeksiyonun yayılmasını engellemek için her kat izole edilmiştir. Üç ile sekiz yaş arasındaki çocuklar oyuncaklarla oynamaya teşvik edilir.” “Onlara oyuncakları kim gönderiyor?” “Ve mutfaklar var, bir de

çamaşırhaneler.” Görüşme, işe yarayacak bir bilgi vermemle birlikte çok keyifliydi. Silahlı korumalar ya da giriş izinleri yoktu. Kız soylular sınıfındandı. Doğrudan konuşabiliyorduk. “Ne istiyorsun? Nereye gitmek istersin? Hayır, çok tehlikeli.” “Birinin başlaması lazım.” “Ne yapabilirim diye bir bakayım.” Mutfakları gezdik. Yemekleri tattık. Aynıydı. Yemek veriliyordu. Dikkatle pişirerek maksimum lezzeti yakalıyorlardı. İyi pişirilmiş bir çorba, en yüksek yarar elde etmenin en iyi yoluydu. Dükkânlar yiyecek doluydu. Çocuklar haftada iki kere kahvaltıda süt içiyordu. İyi işti.

Bir oğlan. Güneş. Pencereler. Güneş ışınları semadan akıyordu doğruca. Oğlan kızla konuştu: “Bir tekneye bindik, bir trene, bizi yakaladılar, gerisingeri dön, bize bilet aldılar, tren hareket edene kadar saklandık, dışarı çıktık, sen neden o trende değilsin? Gitti işte, senin yüzünden, bize saati yanlış söyledin. Bir sonraki treni burada bekle. Yola koyulmadan önce bulabildiğimiz her şeyi yanımıza aldık, arkadaşlarımız da bize bir şeyler verdi. Acıkınca her şeyi sattık.” Oğlanın adını sordular. Kimse ana babasını tanımıyordu, ortadan yok olmuşlardı, kesinlikle, adından emin değildi, başka birine devredilmişti. Kıyafetlerini alıp onu yıkadılar, teslim ettiler ve ona başka kıyafetler verdiler. Kendisinininkileri istedi. Kız, “Azıcık şeyle çok iş yapıyorsun, hem de iyi yapıyorsun,” dedi. Yemek odasına giderken oğlan bizi durdurdu: “Geldiğinizinize sevindim. Unutulduğumu sanıyordum.”

İki kat merdivenden yukarı, bir oda, on ikiye on iki metre, tavan yüksekliği dört metre. Duvarlar ve tavan beyaza boyanmış. Her duvarda bir fresk: tahrip olmamış kentler, bir dansçı, bir buçuk metre karelik bir kartal, kızıl üstüne siyah, uçacak gibi değil, bacakları iri – bu kartal değildi. Uzayıp giden bir masa, odanın üç tarafı boyunca akşam yemeği için kurulmuş, nefis domuz budu, etten

yapılmış incecik sosis dilimleri, yağda balık, tuz ve baharatla çeşnilendirilmiş haşlanmış yumurtalar, çeşitli salatalar ve peynir dolu tabaklar. Ama bir süre yemek yenmeyecek. Bir sürü çeşit tatlı bisküvi masaya konmuş. Konuşma başladı. Binadaki işkenceleri anımsadılar. Alttan alta kendini hissettiren bir gözüpeklik. “Her şeye katlanabiliriz, ne demek olduğunu anlıyorsunuzdur.” Soru sormamız gerekti. Benim kalmama karar verilmişti. Oğlanı sordum. “Size söylemeli miyim, bilmiyorum. Benim bilgim dışında yapılmış. Bu gençler. Bilseydim, izin vermezdim.” Kızın bisküvilerden yediğini fark ettim. “Çatıya bak, yüksek pencereci odanın hemen üstünde. Görüyor musun? Sarı seramikler yeni. Eğimli bir çatıda emekleyip çalışmak. Çatı oluğundan aşağıya on iki metrelik düşüş.” Aceleci bir fısıldaşma oldu. Gitme zamanımız gelmişti. “Sakıncası yoksa bekler misiniz? Refakat edecek birilerini vermeliyiz yanınıza, yani gitmek istiyorsanız.”

Arabayla köprü yolundan döndük. Nehir şehrin güneydoğusundan kuzeybatısına doğru geçiyordu. Açık meydanın iki yanından dolandık. Arabanın kapıları tam kapanmıyordu. Şoför ödeme yapmamızı istedi. Karşı çıktım.

Doğum gününde ona bir kemer aldım, limon sarısı kalın bir kuşak. Dedi ki: “Bugün de bir gün işte. Diğer günlerden herhangi bir farkı olduğunu düşünmüyorum. Körleri ziyaret ettik. Hemşireler can verdi. Hiç zamanım yok. Yapacak işlerim var. Ama şimdi uyumalıyım.”

Kıdemli memurlarla birbirinin aynı konuşmalar gerçekleştirdik. Doğru yönü bulma ihtimalimiz olup olmadığını sordum. Güldüler. Kız sonra dedi ki: “Onları fazla çalıştırırsan çökerler. Bir şey olur. Yıkılıp kalırlar.”

Mum ışığında çalışıyorlardı. Elektrik hattı yeniden döşenmemişti. Tereddüde tahammül yoktu. Her birinden hataları düzeltmesi bekleniyordu. İstenen dikkat

standardı yüksekti. Soru yağmuruna tutuluyorlar, yanlış tutumlar bertaraf ediliyordu.

Polis merkezi tamir edilmişti. Elektrikli lambalar çalışıyordu. Kız girdiğinde ben ofisin arka tarafında duruyordum. Ziyaretinin nedenini açıkladı. Söylemeye çalıştığı şeyi anlamak her zaman kolay olmuyordu. Ders alması gerekecekti. Hiç haritası yoktu. Bir harita çizmeye çalıştı.

Yıllarca anormal bir hayatı olmuştu kızın. Yoğun bir eğitimden geçmişti. Bu onun konsantrasyon kapasitesini düşürmüştü. Düşünceyi alışkanlık haline getirmişti. Burada sağlam ve bilinmeyen bir kuvvet vardı. Bünyesi tamamen tahrip edilmişti, kanla ve ateşle. Bu kızın bünyesi tarihte yeni ve bilinmeyen bir etkendi. Ancak gelecekte bilinebilecekti. Öğretmenlerin amaçladığından çok farklı bir şey olacaktı.

Saç, sakal tıraşı oldum, takım elbisemi ütüllettim, çamaşırhaneden temiz kıyafetler aldım. Kapımda bir ayakkabı boyacısı bekliyordu, ayakkabılarımı temizledi, onun yardımıyla birkaç kitap, kilit ve sürgü aldım, bir sepet ekmek, bir kova yumurta, pasta ve çiçek de. Pastalarla çiçekleri odasına koydum. Çiçekçiler çiçeklerle doluydu. Kimsenin birden fazla oda almasına izin verilmiyordu, çok az kişinin bir oda köşesinden fazla yeri vardı. Birkaç çiçeğe ihtiyaçları vardı, bir de kalın krema katları olan zengin pastalara, yirmi dükkân bu pastalardan satıyordu, pastalar hiç bu kadar zengin malzemeli ve bol olmamıştı, elinden gelen her kadın evinde bu pastalardan yapıyor ve dükkânlara satıyordu.

Kutumu taşıyarak otele geri yürüdüm. Hoş bir sürpriz bekliyordu beni. Odama girmeme izin verileceğini beklemiyordum ama kapıdaki görevli anahtarlarımı uzattı. İçeri girdiğimde onun eşyalarını etrafa saçılmış halde buldum. Oda kapısının kolu yoktu, bu yüzden kapatsay-

dım eğer, bir daha açamayacaktım. Biri kapıyı çalıp iterek açtı: “Beni hatırladın mı?” Genç bir kız gördüm, onu iyi tanıdığımı biliyordum ve gerçekten hoşlandığım biri olduğunu, ama kim olduğunu bir türlü çıkaramadım. Oturmasını rica edip bavulumun başına geçtim, içindekileri kurcalarken kim olduğunu hatırlamaya çalışacaktım. “Burada olduğumu nereden bildin?” diye sordum. Birkaç gün önce ona çiçek aldığımı hatırladım. “Açıklamanı isteyeceğim çok şey var, mesela çiçekçi dükkânları.” Kız cevap verdi: “Çiçekler güzeldir. Her ofisin bir kantini var. Yüzüncü trolleybüs tamir edildi. Çiçekler için teşekkür ederim. Çok iyi geldiler.” “Peki ya ayakkabılarımı temizleyen adam?” “Ofislerin kantinleri var.” Bana daktiloyla yazılıp kopyalanmış yüzlerce kâğıt gösterdi. Birini uzattı. Görüşleri akla yatkındı ama kendisine ait değildi.

Ona sorular sordum. Dikkat çekmemek için sürekli yer değiştirmemiz gerekiyordu. Yük arabaları moloz taşıyordu, bu araçlar uzun ve dardı, kama biçiminde yalaklar gibi, kenarları gevşek kalıyordu, direksiyonlar ordu kamyonlarından alınmıştı, tıpkı tekerlekler, balon lastikler ve bilyeli akslar gibi. Ayakta duran kişiler, ikişerli, üçerli gruplar halinde izliyordu. Onlar hakkında birkaç boş yorumda bulundu kız. Yürüyüp geçerken okuyordu, bir parmağının ucunu yalayıp yapışmış bir sayfayı çeviriyordu. Geç olmuştu. Bina temizlenip yeniden boyanıyordu, kocaman kristal pencereleri temizliyorlardı. *Rüzgâr Gibi Geçti* üzerine tartıştık. Dikkatimi vermeye çalıştım. Kalabalık çok yoğundu. Binaların dışını inceledim, her ev bir diğerine bitmeyen bir sıra boyunca ekleniyordu. Odaların tavan yüksekliği üç buçuk metre kadardı, zemin kalınlığı ise yaklaşık otuz santimdi, evler ölü ve sahihsiz kalelerdi, sadece bir-iki odada hayat belirtisi, sıcak ve ışıklı. Kasabadaki hayat sıcaklığı bu kadardı.

Duvarların önündeki banklara oturduk, odanın or-

tası dans için boşaltılmıştı. Bankta aramıza koyduğumuz tahta üzerinde dama oynadık. Dans başlamak üzereydi. Şarkıların adını söyledim. Diğerlerinden birine bir şeyler söyledi, o da hemen, ama oyununa ara vermeden bir şarkıya başladı. Kızlar koro halinde söyledi, erkekler enstrümanları çaldı. Birdenbire durup gözlerini bana diktiler. Telaşlı bir konuşma, sonra içlerinden üçü tek sıra oluşturdu, üçü de onların arkasına geçti. Birbirlerine yakın durarak sıkışık nizam bir grup haline geldiler, vücutları dimdik, elleri ve kafalarını sert kukla hareketleriyle oynatarak tempo tuttular. Etkileyiciydi, hatta tehditkâr, ama bir anlam veremedim. Güçlü ve belki gözüpek bir şeyin canlandırıldığını anlamıştım. Koronun kendi zevki için konser düzenlediğini söyledi, binanın dışında hiç söylememişler. Onlar şarkı söylerken, kız renkli kâğıtlardan şeritler kesip bir beyaz kartın üzerine yapıştırdı. Karmaşık bir kâğıt kutu yaptı, beyaza yeni boyanmış kare bir bina. Benimle konuştu. Babasına ait bazı kitaplar bulmuştu, sorun, onları nereye saklayacaktı. Kolay olmamıştı. Köprüde çok sıkı denetim vardı. En genç ve sevimli kızı almıştı yanına ve birlikte rol yapmışlardı. Kitaplar saklanmış ve tamamen kaybolmuştu, nereye sakladığını bulamadı. Deliye döndü. Başka bir odaya geçtik. Pencereler duvardaki deliklerden ibaretti, sıvalar dökülmüştü, zeminde boşluklar vardı. İki erkek kardeşi öldürülmüş, babası ortadan kaybolmuştu, normal bir hayata dönmek istiyordu. “Sevinçten çıldırmıştım. Anlayamıyordum. Tıpkı benim öldürmek istediğim gibi onların da öldürmek istediğini sanıyordum. Bu olanlardan sonra hiçbir şeye inanmam. Erkek kardeşlerim ormanda çalışmaya gönderilmişti. Nerede bilmiyorum. O zamandan beri onlardan haber almadım.” Odada kırk kişi sıkış tıksı duruyordu, herkes dimdik ayakta durmak zorundaydı. Duvarlara karşı sıralanmışlar, küçük bir alanı boş bırak-

mışlardı. Kızın grubu koro halinde şarkı söyleyecekti. Dokuz kişiydiler. Onlarla özellikle ilgileniyordum. Yan odadan telaşlı sesler geliyordu ve iki odayı bağlayan kapı yer yer açılıyordu. Sonra ardına kadar açıldı ve kız içeri koştu, renkli malzemelerden tuhaf parçalarla birkaç kurdele geçirmişti üzerine, neşeli bir kostüm yaratmaya çabalamıştı. Aynı şarkıyı söyleyip dans etme girişimiyle kapanış yaptı. Kostümü için renkli kâğıtları kullanırken muazzam bir hüner sergilemişti. Renkli kâğıttan bir şapka takmıştı, ellerini herkesten saklıyordu.

Sabah onu avluda, çocuklarla birlikte dumanı tüten çorba kovalarını taşırken gördüm. Arnavutkaldırımlı bahçeyi boydan boya geçerken izledim. Buhar yoğundu. Çorbayı kepçe kepçe dağıtmakla görevliydi ve rahatsız edilmemeliydi. Yaşlı kadın, kızın yaptığı için bölünmesi gerektiğini söyledi. Odanın bir tarafındaki cam kapıdan bakınca, siyah ceketiyile yaşlı kadın, kutu gibi bir odanın loş ışığında, sürekli olarak hareketsiz bir beden. Sandalyesinden kalktı, cam kapıyı açıp beni içeriye bu-yur etti: “Burası sıcak.” Kızla konuşmak istediğimi söyledim. Yardıma ihtiyacı vardı. “Biz yardım ediyoruz,” diye yanıtladı kadın. “Listemiz var. Bilgi edinmek için sorular soruyoruz. Sekiz yüz izleyicili yüzme yarışları yaptık.” Resmî bir iş için kızı görmem gerektiğini söyledim. Meşgul olduğu bilgisi verildi. Beklemem gerekecekti. Orada birkaç adam vardı, endişeli görünüyor ve fısıldaşıyorlardı. Bir adam odadan geçti. Kadın benimle konuştu: “Kıza ne söyleyeyim?” “Onu görmek istediğimi söyleyin.” Kapalı bir kapının ardından bir ses duydum: “Kim var orada?” İçeriye girdim. “Kalınacak yer değil burası.” Oda yarım bir odaydı, paravanla bölünmüştü, iki yatak, küçük bir masa, üzerinde tava duran bir ocak. “Kitap okuyamayacak kadar karanlık. Bir penceremiz var ama tahta çakılarak kapatıldı, tahtalar kışın daha sıcak tutuyor.”

İsimsiz bir anlatıcının dolaştığı Avrupa toprakları harap haldedir; hem coğrafi hem de ahlaki açıdan çarpıklaşmış, biçimsizleşmiştir. Anlatıcı mesafeli bir ilgiyle, asla umutsuzluğa ya da sinizme kapılmadan koruncu sahnelere tanık olur.

1967’de ilk yayımlandığında 20. yüzyılın “kolektif bilinçaltı”nı ortaya koyduğu öne sürülen eserde, ilk bakışta İkinci Dünya Savaşı sonrası Avrupa betimleniyormuş gibi görünse de aslında bitmek bilmeyen bir işgalin, sona ermemiş bir savaşın, bir türlü tam anlamıyla başlamayan bir yeniden inşa sürecinin karmaşası hüküm sürer.

İsmi Max Ernst’in gerçeküstü tablosundan alan *Yağmurdan Sonra Avrupa*, insanın yalnızca yıkımı kabullenmeye çalışmakla kalmayıp ruhunun dayanma gücüyle zulme karşı geldiğini de gösteriyor.

“DeneySEL edebiyata ilgi duyan herkes *Yağmurdan Sonra Avrupa*’yı okumalı. Eşsiz bir kitap.”

Financial Times

#ingilizedebiyatı #ikincidünyasavaşı #avrupa #yıkım #işgal #inşa

